

Som i serem (III)

written by Agustí Soler | 4 de juny de 2026

El 20 de juny del 1705, a la ciutat de Gènova, els comissionats catalans Domènec Perera i Antoni de Peguera i l'enviat de la reina Anna d'Anglaterra, Mitford Crowe, van signar un pacte pel qual la corona anglesa prometia "la seva garantia perpètua per a assegurar els privilegis i lleis del Principat", en moments en què la nació catalana lluitava contra els exèrcits espanyol i francès per salvaguardar la seva llibertat i el seu sistema constitucional, que va ser finalment suprimit pels decrets de Nova Planta.

La corona anglesa, malauradament, no va complir el seu compromís i deixà el poble català a la seva sort, en manifesta inferioritat davant dels ocupants. Cal esmentar, però, que ja, el mateix any 1714, diputats anglesos van fer sentir la seva protesta per la traïció de la seva reina, pel que s'anomenà "el cas dels catalans".

El 1992, Curial Edicions Catalanes, publicà una edició bilingüe (en anglès i català) dels opuscles *Consideració del cas dels catalans* i *La deplorable història dels catalans*. Una traducció immillorable anà a càrrec de Michael B. Strubell (gendre de l'autor de *L'esperit de Catalunya*, el doctor Josep Trueta).

Tal com els promotors de la campanya *El cas dels catalans*, comentàrem en l'anada al Parlament de Westminster, el 13 de juny del 2011, en el lliurament del manifest *Als membres de la Cambra dels Comuns*, amb els diputats que ens reberen (encapçalats pel diputat gal·lès, del Plaid Cymru, Hywel Williams), els dos opuscles són d'un valor extraordinari, perquè constitueixen una dura condemna del govern Tory de Sa Majestat per l'incompliment del pacte de Gènova, signat el 1705 entre el representant de la corona anglesa i els plenipotenciaris catalans i, al mateix temps, perquè donen fe

de l'existència d'importants veus angleses que s'aixecaren per denunciar la traïció dels seus governants i l'abandó dels catalans.

Hem d'agrair molt especialment la presència de Toni Strubell, aleshores diputat al Parlament de Catalunya (per Solidaritat), que transmeté amb paraules clares i coratjoses el sentiment dels milers de catalans que signaren el manifest que es lliurà a Waterloo. Tanmateix, també podríem dir que el manifest signat pels diputats britànics exigien el retorn immediat del suport a Catalunya i l'assoliment de la seva plena llibertat.

A part del Pacte de Gènova incomplet, fora bo que recordéssim un altre pacte molt més recent que afecta plenament Catalunya i del qual n'és totalment responsable el govern espanyol. Es tracta del que es conegué com els Pactes de Nova York, Pactes Internacionals dels drets humans aprovats a l'ONU el 16 de desembre del 1966.

En el primer punt hi podem llegir que "Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament econòmic, social i cultural".

Espanya signà aquests pactes (amb la signatura del rei Juan Carlos) el desembre del 1976. Per tant, està obligada a acomplir-lo.

Potser, doncs, fora bo que totes aquelles agrupacions, entitats, partits i organitzacions que tenen com a punt primer del seu programa l'assoliment de la plena llibertat de la nació catalana, de la independència, exigeixin al govern que ens té tenallats fa més de tres-cents anys, el compliment immediat del punt primer dels pactes que va signar: els Pactes de Nova York.

Cal fer-los recordar, amb tenacitat, amb tossuderia, que som i serem, que no plegarem.